

TONE PEDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

11.

Bilo je neki delavnik. Stric Rok je ravno vrtil svoj kolovrat v majhni, pritlični in leseni hišici. Delal je lonce. Tudi on je bil lončar in težko je zaslužil dinarje za sol in petrolej. Navaden, lesen kolovrat mu je služil, da je delal lonce, sklede, krožnike in drugo lončeno posodo. Na semnjih pa jo je potem razprodajal. Z desno nogo je vrtil leseno „motovilo“ kot ga je sam imenoval. Z obema rokama pa je na vrteči plošči oblikoval novo skledo. Sklonjen nad kolovrat je bil videti še bolj majhen.

»Bog daj, Rok!« je vstopil oče Matevž.

»Bog!« mu je odzdravil Rok ter še bolj udaril z desno nogo, da se je kolovrat zavrtel in je voda brizgnila na vse strani.

»Kaj bo novega?« je vprašal Rok. »Veš Matevž, pred nekaj dnevi sem videl skozi okno, kako so gospod graščak iz trga prijeli tvojega fanta. Pob je lovil ribe pri mlinu. No, pa niso nič rekli, le poučili so ga. Dober gospod sol!« in z mokro krpo v roki je vlekel komad gline navzgor, vlekel in oblikoval tako dolgo, da je nastala loncu podobna posoda.

»Lej, Rok, prav zaradi njega sem prišel k tebi. Sam si Rad bi dal fanta učiti. Ker ima veselje z lončarijo, bi se lahko pri tebi izučil, drugače se bo spridil.« je potožil Matevž ter prekrizal noge in se vseknil v velik rdeč robec.

»Hia naj pride. Doma bo itak jedel. Jaz si postrežem sam kot vem in znam. Se bo že naučil, če bo le priden in poslušen.« je po dolgem pomisleku odgovoril lončar Rok, ustavil kolovrat, odrezal z železno vrstico lonec in ga postavil na polico zraven slede.

Pod stromom so bili drogovi, videla ni in zazidani v zid, na katerih so bile navadne deske, kamor lončari postavljajo surovo posodo, da se malo osu-

ši. Tudi Rokova bajta je bila za to pripravljena, znamenje, da so se že njegovi predniki pečali z lončarstvom.

»Kakšen krompir mi boš že dal, pa naj fant kar pride.« je rekel Rok. Sel je v kot in narezal gline.

V kotu je stal kolobar gline, ki jo je bil že na vse zgodaj stlačil z boso nogo. Zdaj jo je treba še zrezati z navadnimi srpi in očistiti peska, nato zmočiti, da je pripravna za obdelavo. Vse to je delal naš Rok sam. Po drugih hišah, kjer je družina, opravljajo ta posel vsi.

»Bova že naredila, da bo prav,« si je ogledal oče Matevž roke pri peči, zadovoljen, da je oddal sina v varstvo.

»Kar jutri že lahko pride,« je rekel nato Rok.

Matevž je vstal in se odpravil domov.

12.

Pri stricu Roku se je Matevžek hitro udomačil. Delal je tako, kot mu je velel Rok. Ta mu je bil sedaj drugi oče. Saj je stric Rok imel prav rad Matevžka, ker je vedel, da je priden in ubogljiv. Le ona družba ga je bila že skoraj vsega pokvarila, ki je bila Roku trn v peti.

»Tisti Nosankin je tako neumen kot oni Jure, ki je našel krono, ko je gledal v oblake.« je nekoč rekel Matevžku. »Ampak jaz bom že povedal gospodu derehtarju v trgu.« se je ponovno razjezil.

Matevžek se je zasmel. Stric Rok tega ni zapazil. Spomnil se je, da je stric Rok nosil tega »derehtarja« po svojih širokih ustih kot sveto Pomagalko. Toliko, da ni na glas zahihital.

Stric Rok je učil Matevžka rezati in tlačiti glino, s katero sta potem delala lonce. Kot je bil že pred dnevi rekel očetu Matevžu, je bilo loncev že gotovih za eno ožago. Nekega dne je prosil Šinkovega očeta, če lahko ožge

posodo. Seveda so mu oče takoj dovolili. Dva dni je preživel naš Matevžek spet v ožagi. To pot pa ni bilo Vinka. niti Toneta in Ivana. Le tu pa tam so gledali skozi okno in špranjo, kako je Matevžek nalagal drva na ogenj.

»Čez nekaj dni bo semenj v trgu,« je rekel Matevžek, »ali bova šla, stric?«

»Seveda bova šla,« je moško povedal stric Rok, vzel pečen krompir in ga ponudil Matevžku.

»Na, tu je večerja.«

Matevžek je jedel krompir, ga solil in komaj čakal, da pride tisti dan, ko bo lahko šel na semenj. ko bo ponujal lonce, pa tudi piščalke in konjičke, ki jih je sam naredil iz gline. Te je znal naš Matevžek imenitno. Tudi take konjičke z jezdecem in vajeti. Pa »šparovčke«, o, pa še kakšnel Rok se je kar čudil, kje jemlje tako učenost in kje najde toliko zanimivih reči, da jih nariše ali vdela v predmete, ki jih je on sam le površno znal.

»Ti bi moral v mestne šole, da bi se izučil še nadalje lončarstva, kot ga imajo v mestu. Same lepe reči so tam in krožnike znajo imenitno delati,« mu je rekel ob neki priliki. Tedaj je barval lepo oblikovan krožnik.

Tudi Primožu je močno ugajal dečko. In čestokrat ga je pohvalil, ko je prišel k Roku v ožago ali kar na dom v vas.

Oče Matevž je bil zadovoljen, da je dal k Roku svojega sina.

Končno je le prišel dan, ko sta se z Rokom odpeljala na vozu, polnim robe v trg na semenj.

»Stric, jaz bom gonil konjička,« je prosil Matevžek. Rok mu je dal bič. Sam pa je sedel zadaj in se pogovarjal z vaščani, ki so hodili na semenj.

Vozila sta počasi. Dobro pol ure, pa bosta v trgu.

»Hil!« je priganjal Matevžek in ponosno se je držal na vozu.

Na trgu je bilo vse živo. Sejmarji so bili razpostavili stojnice na obeh straneh. Matevžek je kar debelo gledal. Še nikoli ni bil na semnju. Oče ni šel, ker ni imel denarja. Tako je mislil Matevžek, pa je tudi uganil.

Zanj je bilo vse novo. Kar zija je, da bi bil kmalu zadet ob voz, ki je prišel naproti.

»Ustavil!« je velel stric Rok.

»Ve, ve!« je pritegnil Matevžek za vajeti in konj se je ustavil.

Stric je stopil h konju, ga prijel za uzdo in zapeljal na levo tja k cerkvi, kjer so imeli lončarji svoj prostor.

Razložila sta robo po tleh Sklede na eno stran, lonce pa na drugo. Tam, čisto pri stojnici z usnjem, je Matevžek razstavil svoje izdelke.

»Kupite, gospa!« se je že oglašil Rok in ponujal robo.

»Prav poceni, za mal' denar,« je kričal, kar ni bila navada lončarjev. Ampak Rok se ni bal nikogar. tudi stražnika ne. Še več: z njim sta si bila prijatelja od tedaj, ko je pri njem kupila stražnikova žena par loncev, pa so bili gospod zraven. In Rok je dal tudi malo cenejše. »Zakaj pa ne? Takim lahko malo spregledam, s takimi je treba biti prijatelj,« je modroval.

In ljudje so kupovali. Matevžek je vse prodal. Vse »konjičke« in »šparovčke« so pokupili tržani za svoje otroke. Rok je bil kar rdeč od veselja. Ves denar je spravil on.

»Zdaj si pa lahko ogledaš po semnju. Samo pazi, da se ne izgubiš. Jaz bom vedno tu pri cerkvi,« je rekel in mu stisnil dinar v roko.

»Dober je stric Rok,« si je mislil Matevžek in šel mimo stojnic z usnjem na trg.

Ljudje so hodili po trgu, ogledovali in kupovali vse mogoče reči... Matevžku so se kar sline cedile. Tiščal je v žepu dinar, kot bi imel ne vem kaj. Mikali so ga zeleni klobuki, lesena puška z zamaški in mnogo drugih lepih reči... Vsega tega si ni mogel privoščiti.

Z zvonika cerkve svetega Štefana se je oglašil veliki zvon. Poldan je zvonilo. Še je hodil mimo kramarjev dvakrat, trikrat, kupil ni ničesar. Premalo je imel.

S šole so se vsuli otroci. Tudi Vinko in Milka sta prišla.

»Glej ga, Matevžka,« je dejala Milka, ko ga je uzrla.

»Oho, Matevžek, ti tukaj?« ga je rahlo udaril po rami Vinko.

»Z lonci sva prišla,« je povedal Matevžek.

»Ti je dal stari kaj denarja?« je vprašal Vinko.

»Ne!« se je zlagal Matevžek. Vedel je, da je Vinko tič in bi ga pregovoril, da kupi karkoli.

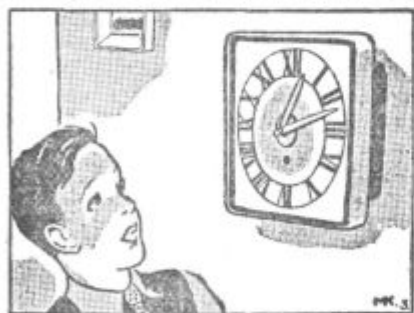
»Meni je dala mama dva dinarja,« se je oglasila Milka.

»Jaz pa imam kovača,« se je pobahal Vinko.

(Dalje)

Ali si dober opazovalec?

Na naših treh slikah ni na prvi pogled ničesar takega, kar bi vzbujalo pozornost, in vendar je na vsaki vsaj po ena napaka, ki se je vtihotapila najbrž brez risarjeve vednosti... Poiščite te napake!



Rešitev

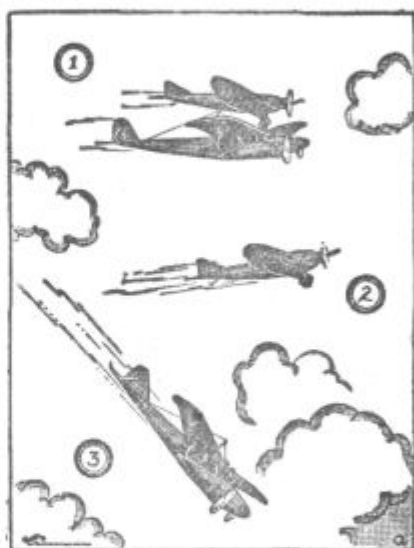
1. Skodelica za mleko stoji na neprimernem mestu. Če bi kdo odprl vrata bodisi od te, bodisi od one strani, bi jo moral prevrniti.

2. Igralec na flavto se ponaša z dvema desnicama.

3. Številki IV in VI sta zamenjani. Poleg tega ni rimska številka IV na urah skoraj nikdar zaznamovana na ta način kot na naši sliki, temveč s štirimi pokončnimi črticami; torej takole: IIII.

Nekaj novega iz zrakoplovstva

V bodočnosti se obeta zrakoplovom kot prenašalcem drugih zrakoplovov prav gotovo še važna vloga. 1. slika kaže aeroplan, ki se je dvignil v zrak z manjšim, a zelo urnim strojem na hrbtu. Večji zrakoplov se je oprostil manjšega s tem, da se naglo okrenil navzdol in pričel padati, med tem ko je ta obvisel v zraku in sedaj lahko samostojno nadaljuje polet. (Slika 2.) Večji aeroplan se je spustil nato na zemljo, da pomore na isti način še na-



daljnjim vrstnikom v zrak. (Slika 3.) Popisano prenašanje aeroplanov uporabljajo za enkrat pri manjših strojih, ki se podajajo na daljše polete in so vsaj spočetka preobremenjeni s kurivom. Če bi se namreč skušali dvigniti na običajen način, bi rabili za zalet zelo obsežen prostor, s kakršnimi ne razpolagajo niti največja letališča. Razen tega je samostojen vzlet preobremenjenih aeroplanov bolj tvegan in nevaren kakor dviganje s pomočjo drugih aeroplanov. Prihrani pa se nekaj tudi na kurivu.

Našim najmlajšim Dnevi v tednu

Ponedeljek je dejal torku, naj sredi vpraša četrta, če je petek res rekel, da bo po soboti nedelja.

Dve belokrajinski o Kristusu in sv. Petru

1. Kakor se je zadiral, tako je pobiral

V Drašičih je je živel kmet, ki je bil od sile jezljiv. Nikoli ni na prijazno vprašanje odgovoril z lepo besedo, zmerom se je samo zadiral. Če ga je pa le kdo radi te grde razvade trdo prijel, se je lepo zguzil in odgovoril: »Kaj mi boš zameril! Beseda je veter; meni iz ust, tebi mimo ušesa! — — —

Pa se je zgodilo, da njegov izgovor enkrat le ni obveljal.

Nekega jutra je zgodaj vstal, vrgel na voz plug in vrečo debelačnega semenja in se odpeljal na njivo. Tamkaj je potlej zemljo preoral in pričel saditi debelačo.

Mimo njive je vodila v daljni svet široka cesta. Po njej sta pribosopetila Kristus in sveti Peter, ki sta tisti čas potovala po Beli Krajini. Bilo je prekrasno jutro, sonce je razlivalo svojo toploto po kadeči se njivi, kjer je Drašičan sadil koruzo. Zgovorni sveti Peter se je ustavil pokraj njive in pozdravil:

»Bog daj srečo, očel! Kaj pa delate?«

Nobenega odgovora. Drašičan si je mislil: »Saj vidiš, da debelačo sadim, zakaj me še vprašuješ.« In ni neznanecu ničesar odgovoril.

Sveti Peter si je takisto mislil: »Več je vreden lep glas ko srebrn pas,« in je ponovno vprašal s prijaznim glasom:

»Hej, očka, kaj pa delate?«

Drašičan je nejevoljno nekaj zagodrnjal. Ker pa ga Kristus ni razumel, je še on vprašujoče zaklical:

»Kaj delate, očel?«

»Buče sadim!« se je zdajci zadril jezljivi Drašičan.

Kristus je vedel, da se je kmet zlagal. Misli si je: »Na zlo je lahko na leteti, toda zlo se z dobrim ne odganja!« In je še tisti trenutek glasno zaželel:

»Torej buče sadite? No, Bog daj, da bi dobro rastle!«

Potlej sta se božja popotnika napotila dalje. Čez čas je Kristus dejal svetemu Petru: »Dober nauk do smrti ne škodi! Kakor se je Drašičan lažljivo zadiral, tako bo jeseni na njivi pobiral.«

Božja je najjačjal. Jeseni je Drašičan ojarbil vole ter se odpeljal na njivo, da bi potrgal debelačno klasje ter zvozil debelačo v kaščo. Toda kako se

je začudil, ko so na koruzišču mesto debelače rastle same — buče.

2. Od kdaj ima sveti Peter popotno palico...

Ko sta Kristus in sveti Peter še po Beli Krajini hodila, sta nekega večera gladna in utrujena prispela do samotne tokave ob leni Kolpi. Daleč naokoli ni bilo nobene bajte, da bi potrkala na vrata in prosila za nočevanje. Sveti Peter je sedel na obcestni kamen, segel v krnir po hlebček debelačnega kruha, ki ga je preko dne dobil v dar od usmiljene Belokrajinke ter odlomil sebi pol, Kristusu pol. Ko sta božja popotnika pojedla borno večerjo, se je že povsem zmračilo. Kristusa in svetega Petra je pričel dremavec loviti za oči.

V bližnjem gozdu so v svojih ostrogih taborili cigani. Divje kričanje in prepiranje se je razlegalo iz temne loze. Svetega Petra je pričel gruditi strah in za nič na svetu bi ne odšel v gozd prenočevat.

»Dobro,« je dejal Kristus, »pa ležva kar tu in počakajva, da sine jutro.«

Komaj je izrekel, že je legel počez na trdo, prašno cesto, pod glavo pa si je položil cestni kamen.

Sveti Peter je hotel biti večji pametnjak kakor Kristus, zato se je vlegel. »Je pod grm pokraj ceste. Misli si je: »Ako bo kdo privozil po cesti, bo povozil Kristusa in ne mene.« V takšnih mislih je kmalu zaspal.

Sredi noči se je v svoji kočiji vračal iz trtja krupeljski graščak. V zidnici se je bil preveč nasrkal zlahtne kapljice, zato je na vozu zaspal. Pred kočijo so konji sami pridrnicali po cesti. Ko so zagledali sredi ceste ležati človeka, so se ustrašili in odskočili vstran. Zavili so s kočijo pod grm, kjer je smrčal sveti Peter. Kolesje je šlo svetniku preko noge, da je naslednji dan šantal. Moral si je v grmu odrezati popotno palico, na katero se je opiral, da je mogel s Kristusom potoovati dalje po svetu.

Od takrat ima sveti Peter zmerom popotno palico v rokah. — — —

debelača = koruza

tokava = ravnica

krnir = nahrbtna torba

ostrog = tabor

Bekš France:

Cigan Jurče

Lepega jesenskega dne so se skozi našo vas pripeljali cigani Bosopeti raztrgani in zamazani kot je ciganska navada so se veliko številno pripeljali na napol polomljenih vozech s tako mršavimi konji da so se jim videla vsa rebra in kosti. Utaborili so se v bližnem gozdiču za vasjo. postavili ognišče in šotor, nato pa so se kakor huda ura spravili nad našo vas Ciganke s tropico zamazanih otrok krog sebe, so se kotile naših dobrih vaških gospodinj in niso se dale prej odpraviti, da so dobile vse kar so hotele imeti. Cigani pa so po vasi iskali popravila potrebne stare lonce in kotle, ki pa so jih navadno bolj pokvarili kot popravili, vmes pa so iskali kupce za svoje malo vredne konje. In marsikateri vaščan je tisti dan nasedel ciganski premetenosti.

Pa je tudi k našemu sosеду prišel tisti dan mlajši cigan iz te družbe, Jurče mu je bilo menda ime. Sosed je takrat ravno kuhal žganje iz domačega sadja. Ciganu pa ki je bil velik prijatelj alkohola je bilo dobrodošlo. Prav po ciganski navadi je začel nadlegovati soseda za čašo žganja in da bi še bolj gotovo uspel je začel tožiti, da boluje za neko boleznijo, za katero pa je edino zdravilo žganje. Sosed je seveda vedel da je njegova bolezen gladko izmišljena. Ker pa je tudi vedel, da se cigana ne bo prej rešil, da mu da kar hoče imeti je res stopil k bližnemu sodčku in mu natočil čašo. Nepošten cigan pa je takoj izkoristil priliko, ko ga sosed za par trenutkov ni opazoval; hitro je ukradel po'no steklenico, ki je stala v bližnem kotu in jo skril pod suknjič. In ko mu je sosed ne opazivši tatvino dal žganja, ga je hitro popil se nakratko zahvalil in zadovoljen odšel.

Bil pa je Jurče precej domišljav človek in se je rad pobahal, če je le imel priliko zato in tisti dan je mislil, da jo ima. Ko se je vrnil v cigansko taborišče je takoj povabil svojo družbo okrog sebe. Preden pa je začel deliti pijačo je bahavo pripovedoval na kako spreten način jo je kmetu izmaknil. In ko ga je okrog njega zbrana družba začela hvaliti je ves zadovoljen segel po steklenici, da bi začel pitj in deliti.

Že je najprvo sam napravil izdaten požirek iz te steklenice, tedaj pa se mu je grdo ispačil obraz, obupno se je prijel za grlo in se začel daviti ter bljuvati popito tekočino iz sebe. Steklenica mu je padla iz rok, da se je razletela na tleh smrdljiva tekočina pa se razlila po zemlji. Okrog stoječa družba je planila v smeh in ko je Jurče med bluvanjem obupno potožil »petrolej«, »petrolej«, je bil prizor res smešen. Še pravkar toli domišljavi Jurče se je sedaj ves osramočen obupno držal za trebuh se zvijal in bljuval popiti petrolej iz sebe. Družba pa se mu je škodoželjno smejala, ter se norčevala iz bahavega Jurčeta.

To veselo razpoloženje med cigani, pa so naposled prekinili orožniki, ki so prišli po Jurčeta. Naš sosed je namreč kmalu opazil tatvino, jo prijavil orožnikom in ti so vzeli nepoštenega cigana s seboj, ostalo cigansko družbo pa so pregnali iz vasi. In od takrat ti cigani niso več prišli skozi našo vas.

Jožef Mihelič — dijak:

Jankova naloga

Naš Janko star je sedem let in v šolo zdaj že hodi, a šteti zna do petdeset; to ni vam — karsibodi.

In oni dan je za nalogo računstvo, risanje imel, kar brž bi rad nalogo spisal, da prej bi smučat se šel.

A urni dve že piše, riše, in zvezek prazen je še bil; vse kar napiše, zopet zбриše, da zvezek luknjo je dobil.

Trikrat ena da je sedem v zvezek je napisal; namesto strumnega konjiča obla grdega narisal.

In, če bolj je revček hitel, manj v zvezku je imel, do večera se je mučil, nič se smučati ni šel.

»Hitrica ni nikdar prida«, mamica ga pouči: ko zvečer za mizo Janko solzne briše si oči.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Najrajši imam mojo punčko. In zelo, zelo je pridna in ime ji je Marija in povijam jo tudi. In hodim že v šolo in še rajši čitam in knjiga ni igrača. In Tebe imam rada in piši mi kaj in lepo knjigo mi pošlji s slikami.

In Te lepo pozdravljam!

Gorišek Metoda, uč. 1. r. iz Hotiča pri Litiji.

Dragi stric Matic! Najrajši se igram z mojim »matadorjem«. Ti stric Matic, ga gotovo poznaš, kaj ne? Kar po cele ure se zabavam in v najkrajšem času vstvarjam stroje, vrtljake, ladje, piščeta itd. Najrajši delam žerjave, ker so zelo podobni pravim orjaškim. Ti mi vzamejo le precej dela. Tudi vagoni so prav zabavni, kadar jih spuščam po vrvici, ki jo napnem od okna do vrat ali pa do stola in je včasih vsa kukinja prepletena z nitkami. »Oh, ta Ciril« se jezi mama, kadar ne more skozi. In nesreča se tudi pripeti: »Hunt« prileti z vso silo ob vrata in bum! razletel se je na mnogo kosov — no, pa ubije se nobeden. »Matador« imam res zelo rad. Seveda se pa tudi učim, da bom velik res ustvarjal prave stroje.

Lepo Te pozdravlja

Gorišek Ciril uč. IV. r. v Hotiču pri Litiji.

Dragi stric Matic! Tvojega zadnjega natečaja se tudi jaz udeležim in sicer prvič, čeprav sem vnet čitalec »Mladega Jutra« že dolgo.

Moja najljubša igrača je knjiga. Skoraj ves prosti čas prebiram knjige Tudi sv. Miklavž se me vsako leto spomni s par lepimi knjigami

Ko bom velik bom advokat, zato, da bom iztirjal vse dočnzike, kateri somo-jemu atu dolžni. Moj ata je namreč trgovec.

Najlepše mesto v naši domovini za mene je Zagreb. Ima lepe široke ulice z lepimi modernimi stavbami. Iz gornjega grada je krasen razgled po cellem mestu, a najlepše se vidi iz stolpa katedrale, ki spada k največjim in najlepšim cerkvam. Tudi mi Slovenci imamo v Zagrebu svojo cerkvico sv. Roka.

Je precej manjša od katedrale, čeprav je na hribečku.

Stric Matic prosim Te, ne vrzi moje-ga pisma v koš Te pozdravlja

Milko Špatemblek uč. IV. razr. osnov. šole v Kustošiji pri Zagrebu.

Dragi stric Matic! Danes Ti prvič pišem. Doslej Ti nisem pisal, ker še nisem znal. Od vseh igrač imam najrajši avto, ki mi ga je Jezusček prinesel. Ko sem ga zagledal pod drevesčkom, sem kar planil nanj, tako sem ga bil vesel. Pridi poleti k meni, se boš peljal z mojim avtom na Stojdrago. Mama pravi, da grdo pišem in da boš vrgel moj spis v koš. Lepo Te prosim, ne stori tega. Lepo Te pozdravlja

Joško Pečnik, uč. 1. razr. Št. Lenart 71, p. Brežice.

Ljubi Joško! Najprej Ti moram povedati, da je bil mamin strah prazen. Kakor vidiš, Tvoje pisemce ni romalo ne v koš ne v peč, temveč naravnost v »Mlado Jutro« Pohvaliti Te moram pa tudi, da si prav čedno napisal pisemce! Obenem se Ti zahvaljujem za prijazno povabilo — toda odzval se mu ne bom. Avtomobilov nič ne čislam; prehitro drvijo, zraven pa še smrdijo po bencinu. Rajši potujem po svojih lastnih nogah. To gre sicer precej pošast, ker me grdi revmatizem še vedno ščiplje v kolenih, vendar pa bolj varno. In — še nekaj je: tvoje vabilo se mi zdi malo prenačljeno. Boga, v kakšnem stanju bo že Tvoj avto, ko pride veselo poletje. Morda mu boš dotlej že desetkrat pregledal »trebuha«, ali morda ni res tako? Srčno Te pozdravlja Tvoj stari

stric Matic.

Dragi stric Matic! Danes Ti prvič pišem. Ko sem bila majhna, sem si najbolj želela postati slaščičarka, ker sem mislila, da so torte največje dobrote sveta. Zdaj pa ko hodim že v šolo, bi najrajši postala učiteljica. Pridno se bom učila in lepo se bom vedla, da bom lahko dosegla ta cilj. Prosila bom Boga, da bi bil atek zdrav in da bi še dalje dobro napredovala v šoli. Lepo Te pozdravlja

Vojka Ulrih, uč. III. razr. Zabukovca 120, p. Griže.

Dragi stric Matic! Memi je izmed vseh mest Ljubljana najbolj všeč! Ljubljana ima krasno okolico in v sredini lep grad. Z gradu se nam odpira pogled na prelepe Kamniške planine, a pod gradom mirno teče zelena Ljubljanica. Posebno všeč mi je park Tivoli. Morda mi je Ljubljana tudi zato tako pri srcu, ker je moje rojstno mesto. Lepo Te pozdravlja

Kralj Miloš, dijak v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Izmed mest naše lepe domovine mi je najbolj všeč Split. Mesto je že samo po sebi tako lepo, razen tega nas pa tudi vežejo spomini nanj. Blagopokojni viteški kralj Aleksander I. je kot kraljevič obiskal Split leta 1910. Ko pa mu je zločinska roka pretrgala nit življenja, se je mrtev vrnil v domovino in spet je bilo Split tiisto mesto, kamor se je mrtvi kralj najprej vrnil. Lepo Te pozdravlja

Anica Pleško, uč. III. razr. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Najbolj všeč mi je lepa punčka. Ko bom velika, postanem profesorica. Od vseh mest pa mi je najbolj všeč Ljubljana. Majhna sem, pisati se šele učim, zato Ti danes pravič pišem. Lepo Te pozdravlja

Zorica Soklič, uč. I. razr. Mlino, Bled.

Dragi stric Matic! Od vseh mest so mi najbolj všeč Jesenice. Tja sem hodila na počitnice. Na Jesenicah so razne velike tovarne železa. Verujem, da ne bo moje pisemce romalo v koš. Priidi k nam smučati! Lepo Te pozdravlja

Zorka Pečnik, uč. VI. razr. v Dol. Logatcu

Ljuba Zorka! Tvoja vera vame mi je močno godila in nisem si mogel kaj, da ne bi takoj spravil Tvojega pisemca v list. Na smuko me pa nikar ne vabi, dete. Ali si že kdaj videla osemdesetletnega starčka na smučkah? Krepko Ti stisne roko Tvoj stari

stric Matic.

Katera igrača mi je najljubša? Najljubša igrača mi je »Märklin.« Najrajši se igram z Märklinom, kadar je deževno vreme. Iz Märklina sem že napravil mnogo reči: parni stroj, tramvaj, vlak, avto itd. Če bi rad sestavil kaj večjega, pa prosim ata, da mi pomaga. Ko je igrača gotova, imava oba skupaj veselje.

Mitja Kos, III. raz., Buče pri Kozjem.

Dragi stric Matic! Še nikoli se nisem oglasila, a danes naj Ti povem nekoliko o sebi.

Hodim že v II. a r. v Dol. Logatcu. Letos sem naročena na »Naš rod«, lansko leto pa sem bila naročena na »Zvonček«. Prav vsako nedeljo grem na pošto in že na poti domov čitam »Mlado jutro«. Doma seveda nadaljujem, čitam kar vse po vrsti, pa tudi vse uganke rešim kar jih je v »Mladem jutru«. Posebno mi ugaja povest »Uso« dna nogometna igra. Prav lepo Te pozdravlja

Vlasta Čibej, učenka II. a r. v Dol. Logatcu.

Katero mesto naše lepe domovine mi je najbolj všeč? Izmed vseh mest, katere sem videla, mi je najbolj všeč Kranj. Večkrat smo se že s planin vračali skozi to mesto in vedno se mi je zelo dopadlo. Neko lepo nedeljo v jeseni pa smo obiskali Kranj. Ogledati smo si lepo cerkev in Narodni dom. Obiskali smo tudi pokopališče, kjer počiva naš največji pesnik dr. France Prešern. Občudovali smo krasno novo šolo in malo dalje smo z mosta zrlili v globino, kjer si utira pot divna Kokra. Popoldne smo se povzpeli na bližnjo Šmarjetno goro. Od tam se nam je šele odkrila lepota Kranja. Ob vznožju se vije bistra Sava, v ozadju pa se veličastno dvigajo vrhovi naših planin. Tam daleč pa smo videli kakor majhen griček našo lepo Sv. Goro. Bili smo navdušeni! — Zato se je očka odločil, da se ob koncu šolskega leta preselimo v Kranj.

Bizjak Janja, učenka III. r. Ij. šole v Litiji.

Dragi stric Matic! Od zdaj naprej bom tudi jaz tvoja sotrudnica. Najljubša igrača so mi iz kartona izrezane slikice, ki jih postavljam po svoji mili volji kakor hočem in delam razne skupine kakor v gledališču na odru.

Selan Jelka, uč. I. raz., Beograd Zlatiborska 66.

Dragi stric Matic! Ko bom velik, bi rad postal šofer; šofer bi postal rad zato, da bi imel svoj avto, ker se jako rad vozim.

Tako bi potem lahko videl lepa naša mesta pa tudi lepo našo domovino.

Gale Zvonko, učenec IV. razreda osnovne šole. Krško ob Savi št. 1.

Listnica uredništva

Pozor Jutrovcik! Siromašen dijak V razreda drž real gimn. nujno potrebuje stanovanje in zajtrk. Dijak že od I. gimn. razreda dalje uspešno inštruiral in bi v zahvalo za brezplačno stanovanje in zajtrk rad inštruiral domačega sina V pošt. pride stanovanje v bližini III. državne realne gimnazije. Po zaključku prvega tečaja je gotovo marsikdo izmed vas spoznal, da sam s slavo ne pride do konca šolskega leta. Ako imaš doma prazno posteljo in bi starši lahko dajali tudi zajtrk, sporoči svoj naslov stricu Matcu oziroma uredništvu »Mladega Jutro« Knafljeva ul. 5/1.

Inštruktor je zdrav, dobrih in poštenih staršev, toda v težkih gmočnih razmerah.

✱

S. D. uc. IV. razr. Podobnih pravljic smo že mnogo objavili. Napiši rajši kaj iz življenja svojih šolskih tovarnikov in tovarišev!

Kvadrat št. 3

1		3	2
		A	
2			
3	A	L	E
4			M

1. poročni gost; 2. kmečko orodje
3. —; 4. neosvetljenost

Rešitev kvadrata št. 2

1. ralo; 2. alem; 3. lesa; 4. oman.

King, detektivski pes



5. Mulligan in Jimmy sta šla za psom. Ko je King obstal, sta tudi onadva obstala in napeto gledala v daljavo. Nekaj korakov v stran je bilo grmovje konec, pokazala se je pusta, za puščena obala, a nekaj sto metrov od obale so zagledali na morju maihen, zaničarni narnik. »To mora biti Ho Fangova ladja!« je zašepetal Mulligan. »Bisere so gotovo spravili na ladjo in roparji se takisto skrivajo v njej. Mi trije ne bomo mogli dosti opraviti, toda poizkusili bomo vendar!« Vsi trije so se previdno, tik ob grmovju, splazili do obrežja. Legli so na zemljo in čakali. »Ko bi le mogli zvabiti lopove na kopno!« je dejal Jimmy čez nekaj časa. »potlej bi se nam morda posrečilo priti na krov in poiskati bisere!«



6. »Ta misel ni slabša!« je vzkliknil stric. »Že vem kaj nam je storiti!« Potegnil je Jimmyja in psa v gosto grmovje, vzel iz žepa samokres in ustrelil v zrak. »Zdaj se pa ne smemo gani in videli bomo, kako se bodo stvari razvijale!« je rekel Mulligan.

Komaj je bil odjeknil strel, je postalo na parniku vse živo. Moštvo je zbegano pridirjalo na krov. Slišati je bilo glasne klice, in Mulligan je šepnil Jimmyju: »Pazi, dečko, zdaj se bo nekaj zgodilo!«

(Dalje prihodnjič)

